

Beste vrienden, verenigingen, gemeentebestuur, inwoners, ...

We staan hier vandaag bij dit **prachtige monument, een symbool voor alle slachtoffers, ongelooflijk knap belichaamd** door kunstenaar **Guido Van Causbroeck** en mede in het leven geroepen door de gemeente Kapelle op den Bos. We zijn hier als vereniging voor asbestslachtoffers in België zeer zeer **dankbaar** voor. Bedankt ook dat wij de kans krijgen te spreken.

Want we vinden het belangrijk uit te drukken wat dit beeld voor ons symboliseert en betekent. Daarvoor is een beetje context nodig.

De medische wereld stelde in de jaren 1960 een stijgend aantal dodelijke ziekten vast die verband hielden met de blootstelling aan asbestvezels. Mensen met longvlieskanker, één van de asbestziekten, hebben een gemiddelde overlevingstermijn van 12 tot 21 maanden. Na 5 jaar leeft nog ongeveer 12% van de patiënten. Die diagnose krijgen is met andere woorden een doodsvonniss.

Wereldwijd sterven er naar schatting jaarlijks zo'n 300 000 mensen aan deze ziekte. **En hier, in Kapelle op den Bos en omstreken is de menselijke tol enorm groot.**

Maar de ziekte krijgen is geen brute pech. Er zit namelijk een **groot historisch onrecht aan verbonden**

En ook daar herinnert dit monument ons aan.

Het herinnert ons aan een situatie waarin werk en gezondheid met elkaar in conflict kunnen komen. Een situatie waarbij economische welvaart ten koste van alles een duister gevolg kent. **Waarin elke dag brood op de plank brengen kan betekenen dat je je gezondheid, je leven, verliest. Dat je gezin in gevaar is.**

Lang hebben voormalige asbestcementfabrieken zich verscholen achter de zin "we wisten het niet."

Maar, vandaag de dag weten we echter en werd bevestigd, dat dit narratief gaat niet meer op gaat.

Hoewel die gebeurtenissen nu ver achter ons liggen, blijft de schade veroorzaakt door asbestblootstellingen voortduren.

En daarom moeten we ook kijken naar de **toekomst**. Dankzij de acties van verschillende verenigingen, hier vandaag trouwens ook aanwezig, is er een groter bewustzijn rond de gevaren van asbest.

Daarom is dit monument voor ons, de slachtoffers en nabestaanden, zo belangrijk. Het symboliseert het leed, het verdriet voor zij die er niet meer zijn, maar het symboliseert ook **hoop**. Hoop dat het anders kan, en moet.

Het monument herinnert ons aan de onuitputtelijke moed van slachtoffers, die blijven strijden voor rechtvaardigheid (vaak als David tegen Goliath). Om zolang ze nog adem hebben, ook hun stem te zullen laten horen.

Dit kunstwerk was broodnodig en we zijn er héél dankbaar voor. Het zorgt ervoor dat we de slachtoffers herdenken, het **verbindt** mensen, en het brengt in herinnering dat **asbest geen probleem is uit het verleden**.

We zijn aan de piek van professionele slachtoffers. Maar helaas krijgen er nu jaar na jaar meer omgevingslachtoffers de ook de diagnose. Asbest is immers nog niet **volledig** weg uit onze huizen, onze openbare gebouwen, onze scholen, jeugd- en sportinfrastructuur. **We hebben nog een lange weg te gaan om onze omgeving asbestveilig te maken.**

En het beeld dat hier centraal staat kan ons de **kracht** geven om dat te doen.

Asbest gerelateerde ziekten hebben velen van ons veel verdriet gedaan en hele families zwaar getroffen. Toch laten we ons niet leiden of verblinden door woede.

Wel is het zo dat de slachtoffers, ons er aan herinneren dat het juist onze plicht is om te voorkomen dat toekomstige generaties opnieuw worden blootgesteld. En ook dat degenen die het meest verantwoordelijk zijn, hun deel, en dat is een groot deel, daaraan moeten bijdragen. Verantwoordelijkheid nemen voor de toekomst is de beste manier om de bladzijde van een moeilijk en pijnlijk verleden om te slaan.

Laat ons samen **verbindend, strijdvaardig onvermoeibaar en vol moed werken aan bewustwording, rechtvaardigheid en sanering**, nu en in de toekomst!

Ik dank u, Marijke Van Buggenhout, namens ABEVA.